

Arrest

**nr. 62 186 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 27 februari 2001 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, met als voorwaarde voor de verlenging dat een positief samenwoonstverslag zou worden opgesteld. Dit verblijf werd niet verlengd.

Verzoeker werd op 25 januari 2002 door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf wegens diefstal. Op 10 juni 2002 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat

geplaatst wegens diefstal en poging tot oplichting. Voor deze feiten werd verzoeker op 6 februari 2004 door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot onder meer een gevangenisstraf van 12 maanden.

Op 19 januari 2004 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 23 januari 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de federale minister van Binnenlandse Zaken heeft deze aanvraag op 4 mei 2004 onontvankelijk verklaard.

Op 7 augustus 2004 werd verzoeker aangetroffen n.a.v. feiten van diefstal. Er werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 mei 2005 werd aan verzoeker andermaal bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 augustus 2005 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens poging tot doodslag en bedreigingen. Voor deze feiten werd hij op 15 november 2005 veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf.

Verzoeker werd op 16 september 2005 andermaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven wegens diefstal, bedreigingen, slagen en verwondingen en inbreuken op de drugswetgeving.

Op 14 februari 2006 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen en inbreuken aan bloedverwant, tot een gevangenisstraf van 4 maand, waarvan de helft met uitstel, en 3 maand.

Verzoeker werd op 17 november 2006 door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld wegens diefstal en vernieling van afsluiting.

Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 9 februari 2011 beslist verzoekers aanvraag onvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 3 maart 2011.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hoewel betrokkene door middel van zijn aanvraag 9§3 en door zijn inschrijving in het vreemdelingenregister

tussen 1999 en 2001, reeds geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008 en hoewel hij bewijzen van integratie aan zijn aanvraag toevoegt (zijnde een attest van Open School Leuven dat betrokkene in 2003 2004 2005 en 2009 taallessen heeft gevolgd, verschillende getuigenverklaringen, een inschrijvingsbewijs VDAB en een kopie van de arbeidsovereenkomst met Konvert Intrim, kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...". Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het 'actueel' karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010). Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene werd

- op 25.01.2002 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 3 maanden voor diefstal.
- op 06.02.2004 veroordeeld door de correctionele Rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal, diefstal met braak en afzetterij.
- op 16.09.2005 veroordeeld door Correctionele Rechtbank Leuven tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor diefstal , gevangenisstraf van 2 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen, gevangenisstraf van 3 maanden voor bezit, aanschaffing, aankoop van psychotropische stoffen.
- op 15.11.2005 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging door gebaren, weerspanningheid.
- op 14.02.2006 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor opzettelijk slagen en verwondingen
- op 17.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 10 maanden voor diefstal, vernieling van afsluiting.

Wat de andere prangende humanitaire situatie betreft, betrokkene haalt niet aan waaruit deze prangende humanitaire situatie zou bestaan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat de gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die onder meer voorziet in de invoering van een rolrecht, van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op

onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker het volgende op:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, i.e.:

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen; Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

“L'exigence de la motivation d'une décision est destinée a ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient.” (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989); Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete en/of relevante feitenvinding en motivering; Deze motivering is onvolledig en minstens onduidelijk;

Verwerende partij heeft in casu gesteld dat enerzijds verzoeker, die zijn aanvraag tot regularisatie had ingediend op basis van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, voldoende heeft aangetoond dat hij sedert meer dan vijf jaar in België verbleven heeft en ernstige pogingen heeft ondernomen om een verblijf te bekomen, alsook dat er voldoende bewijzen van duurzame sociale verankering voorliggen (taaiattesten, getuigenissen, ...) Formeel gezien zijn de voorwaarden ex criterium 2.8.A derhalve voldaan; Evenwel vervolgt verwerende partij haar beslissing dat “de instructie niet van toepassing kan zijn op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid”, zoals wordt gesteld in de instructie; Dan volgt het lijstje met gerechtelijke veroordelingen die verzoeker doorheen de jaren heeft opgelopen (tussen 2002 en 2006), waarbij kort gesteld wordt dat verzoeker omwille hiervan onder de genoemde uitsluiting valt; Er volgen verder geen bijkomende consideransen meer;

*Derhalve voldoet deze motivering niet: ze geeft in concreto niet weer **waarom** de veroordelingen ter zake per definitie maken dat de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang zouden komen; Men kan immers niet voorbijgaan aan het feit dat de instructie duidelijk refereert naar een actueel gevaar voor de openbare orde, wat inhoudt dat er dan toch heden of in een zeer recent verleden problemen zouden zijn geweest met verzoeker; Niets is minder waar: de laatste veroordeling dateert van 2006;*

Bovendien heeft verzoeker hiervoor zijn straffen uitgeboet, niet ten belope van 1/3, maar volledig; zulks houdt in dat hij zijn prijs betaald heeft aan de samenleving; Men geeft niet aan welke actuele dreiging verzoeker nog zou uitstralen; Los van het feit dat niet nader wordt gepreciseerd waarin het in gevaar brengen van de openbare orde dan precies gelegen is (cfr. tweede middel), kan men zich de vraag stellen of de verwijdering van verzoeker uit het Rijk opweegt tegen de bescherming van deze openbare orde; In casu gaat men voorbij aan de vaststelling dat verzoeker hier toch zeer langdurig heeft verbleven, gedurende een aantal jaren zonder problemen overigens, en dat hij deels ook een relationeel leven met alle daarbij horende integratie heeft gehad; Dit thans abrupt gaan afbreken is voor verzoeker uiteraard een op zijn kop zetten van de wereld; meer drastisch kan een beslissing niet zijn; Op die wijze kan de administratie thans niet geloofwaardig voorhouden dat de enige maatregel ter vrijwaring van de openbare orde de resolute verwijdering van verzoeker uit het Rijk zou kunnen zijn; Verzoeker heeft zijn hele leven thans in België uitgebouwd; in Tunesië resten hem geen familiale contacten meer, nadat hij er zolang weg is; Om die reden wordt men thans geconfronteerd met een motivering die niet op

gedegen wijze aangeeft op welke wijze het bestaande strafregister een actueel gevaar inhoudt voor de openbare veiligheid, en derhalve onzorgvuldig werd genomen; Minstens op deze grond dient de beslissing van de Minister als niet correct gemotiveerd te worden aangemerkt en moet de beslissing worden vernietigd;
Het middel is ernstig;"

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat: het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...) Verzoeker meent dat de bovenstaande motivering niet kan volstaan, nu er niet uit zou blijken waarom de veroordelingen van verzoeker maken dat hij een actuele dreiging voor de openbare orde vormt. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers een gunstmaatregel, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. "De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid." De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geoordeeld dat verzoeker uitgesloten wordt van de gunst van regularisatie omdat hij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd. Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker ziet bij zijn kritiek kennelijk het arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het hoofd, waarnaar in de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk naar wordt verwezen. In voormeld arrest werd in een gelijkaardige situatie geoordeeld dat: (...) Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoeker op zijn kerfstok heeft. Verzoeker ontkent deze motieven van de bestreden beslissing niet. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat, ongeacht het feit dat de veroordeling van

betrokkenen dateren van 2002-2006, onder geen enkel beding een gunstmaatregel kan worden toegestaan, gelet op de ernstige feiten van openbare orde. Deze vaststelling geldt - zoals terecht geoordeeld in bovenvermeld arrest van de R.v.V. - ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie. Gezien verzoeker uitgesloten wordt van regularisatie omdat hij zware feiten van openbare orde heeft gepleegd, kan hij zich niet dienstig beroepen op de criteria van de instructie. Zulks wordt ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat dienaangaande niet gemotiveerd werd. Terwijl verzoeker evenmin ernstig kan voorhouden dat 'men zich de vraag kan stellen of de verwijdering van verzoeker uit het Rijk opweegt tegen de bescherming van de openbare orde'. Gelet op de veelvuldige en ernstige feiten van openbare orde kan verzoeker zich niet in ernst deze 'vraag stellen'. De verwerende partij laat geïden dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die bijzonder zware feiten van openbare orde heeft gepleegd, niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009) In casu is het allerm minst onredelijk of onevenredig van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, om aan verzoeker de gunst van de regularisatie te ontfeggen, gelet op zijn strafrechtelijk verleden. Terwijl overigens de 'verwijdering' van het grondgebied - waar op heden nog geen sprake van is - het gevolg is van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd betekend, bevel dat echter niet meer dan een herhaald bevel uitmaakt (zie hogervermeld feitenrelaas m.b.t. de diverse bevelen die in het verleden reeds aan verzoeker werden betekend) zodat verzoeker zich hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze tegen zulke verwijdering zou kunnen voorzien. De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van alle elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Het middel kan niet worden aangenomen."

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Overeenkomstig art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 kan de Minister overgaan tot "regularisatie" van een onregelmatig verblijf; Het betreft ene verzoek tot machtiging, hetwelk wegens buitengewone omstandigheden in België zelf kan worden aangevraagd, bij de burgemeester van de woonplaats; De wet zelf preciseert niet wat er onder "buitengewone omstandigheden" wordt verstaan, noch wie precies in aanmerking komt ten gronde; Evenwel heeft de administratie bij instructie van 19 juli 2009 zelf een systeem op poten gezet, waarin criteria tot regularisatie werden vooropgesteld, en dit op een objectieve manier; Deze instructie werd inmiddels vernietigd, doch de Minister heeft zelf bij herhaling gesteld - tot en met in de beslissing zelf- dat hij zich binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid aan deze instructie zou houden; M.a.w. de Minister heeft hieromtrent een verregaand engagement aangegaan, dat kan opgevat worden als een "gedragslijn"; Aldus heeft de Minister zich te houden aan de wijze van toepassing van art. 9bis zoals hij zich daarover zelf en uit vrije wil engageerde naar de rechtszoekenden toe; De instructie behoudt derhalve haar rechtsgrond, niet als afdwingbare rechtsregel, doch wel als "gedragscode" in hoofde van de Minister; Een toetsing daaraan blijft derhalve aangewezen, zelfs verplicht; Inhoudelijk wordt teruggedaan naar de argumenten die hierboven werden aangehaald: impliciet voldeed het dossier wel, alleen werd een zogenaamde uitsluitingsgrond aangehaald, teruggaand op het bestaande strafregister van verzoeker; Welnu, in het eerste middel werd reeds aangehaald dat de Minister deze uitsluitingsgrond ongemotiveerd heeft toegepast, derwijze dat

deze niet kan worden weerhouden; Dit brengt ons terug bij de algemene inhoud van het dossier, die op zich voldeed: er waren meer dan genoeg bewijzen van duurzame sociale verankering en verzoeker voldeed aan de gestelde termijnen van verblijf in België; De verwerende partij past dus art. 9bis verkeerd toe, namelijk strijdig met haar eigen instructies, zodat de bestreden beslissing dan ook minstens op deze grond moet worden vernietigd; Het middel is ernstig.”

3.4. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel acht verzoeker artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden.

Ter ondersteuning stelt verzoeker dat de uitsluitingsgrond die werd aangehaald in casu niet kan worden weerhouden. Hij verwijst daartoe naar zijn eerste middel. Aldus meent verzoeker, nu de uitsluitingsgrond van de openbare orde niet correct zou zijn toegepast, dat zijn aanvraag voldeed aan de criteria van de instructie en de bestreden beslissing derhalve voornoemd artikel 9 bis zou miskennen.

De uiteenzetting van verzoeker kan uiteraard niet worden aangenomen. Geheel conform de instructie, waar verzoeker naar verwijst, werd in zijn hoofde beslist hem uit te sluiten van de gunst van de toepassing ervan. In de instructie wordt inderdaad ook uitdrukkelijk verwezen naar het gegeven dat de instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde, zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste middel, waaruit afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, in toepassing van artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de instructie dd. 19.07.2009 heeft beslist verzoeker uit te sluiten van de gunst van de regularisatie. Verzoekers beschouwingen, die in feite niets bijbrengen t.a.v. de reeds in zijn eerste middel geuite - en aldaar door de verwerende partij beantwoorde - kritiek, kunnen hieraan geen afbreuk doen. Ook het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.5. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen besproken.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend,*

werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.9. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker *“absoluut niet”* het voorwerp kan uitmaken van een verblijfsregularisatie gelet op ernstige feiten van openbare orde, met name het feit dat verzoeker verschillende strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, die vervolgens opgesomd worden in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet weergeeft *“waarom de veroordelingen ter zake per definitie maken dat de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang zouden komen.”*

3.11. De instructie van 19 juli 2009 bevat een *“Algemene Slotbepaling”* die als volgt luidt: *“Deze instructie is niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.”*

3.12. Zowel in de bestreden beslissing als in de nota benadrukt de verwerende partij dat het afleveren van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. In haar nota stelt de verwerende partij dat zij in dat verband beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De Raad ontkent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De instructie van 19 juli 2009 waarvan expliciet gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing dient echter beschouwd te worden als een instrument waarbij de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn draagt bij tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen. In het licht van het uitsluiten van een arbitraire beslissing kwam het de verwerende partij toe om indien zij meende goede gronden te hebben om af te wijken van het gestelde in de instructie van 19 juli 2009 en haar discretionaire bevoegdheid op een andere wijze in te vullen, daaromtrent te motiveren in de bestreden beslissing, wat in casu gebeurd is. De Raad dient derhalve na te gaan of deze motivering de materiële motiveringsplicht schendt.

3.13. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij afstapt van het vereiste actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en de verblijfsmachtiging niet toekent omdat verzoeker verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België en omdat het gaat om ernstige feiten van openbare orde. De opgesomde veroordelingen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker ook niet betwist. Gelet op het feit dat verzoeker in de periode 2002-2006 verschillende malen en voor diverse ernstige feiten veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven kan de Raad het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de

toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoekers betoog dat hij zijn straffen volledig heeft “*uitgeboet*” feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier, dient de Raad op te merken dat dit de verwerende partij er niet kan van weerhouden om op verblijfsvlak de nodige gevolgtrekkingen te maken wanneer verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient en vastgesteld wordt dat hij diverse correctionele veroordelingen heeft opgelopen .

3.14. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken niet opwegen tegen de vastgestelde strafrechtelijke veroordelingen. Verzoeker is de mening toegedaan dat dit een “*drastische*” beslissing is die de “*wereld op zijn kop (zet)*” maar met deze overtuiging toont hij geen schending aan van de in de middelen aangehaalde bepalingen en beginsel. De bestreden beslissing houdt voorts op zich geen verwijdering naar Tunesië in. Verzoeker poneert dat hem in Tunesië geen familiale contacten meer resten maar toont dit op geen enkele wijze aan.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA